

Όταν, μέσα σε ένα πολύ φορτισμένο κλίμα, η υπόθεση έφθασε στο ακροατήριο, ο πρόεδρος ρώ τησε τον κατηγορούμενο, Νίκ ο Κοεμτζή,
γιατί ήθελε
τον
αδελφό του,
να χορέψει μόνος του στην πίστα.
Για απάντηση, θα εισπράξει μια ερώ τηση:

«Κύριε Πρόεδρε έχετε δει τον Δημοσθένη να χορεύει ζεϊμπέκικο;»

Οι κουβέντες αυτές, δίνουν μια πρόσβαση, ανοίγουν μια πύλη για να προσεγγίσουμε ένα κόσμο άγνωστο, ανύπαρκτο και ακατανόητο πια, αλλά ταυτόχρονα σηματοδοτούν με ένα τρόπο άμεσο, την ηθική, τις συνήθειες μιας άλλης εποχής.

Η υπόθεση είναι λίγο πολύ γνωστή. Νυκτερινό κέντρο «Νεράιδα της Αθήνας», πρώτες ώρες της Παρασκευής, 25ης Φεβρουαρίου του 1973. Οι αδελφοί Κοεμτζή διασκεδάζουν με ένα φίλο τους.

Στην παρέα υπήρχαν και δυο γυναίκες, οι οποίες όμως είχαν εκδιωχτεί από τον Νίκο, ύστερα από μια σειρά επεισοδίων. Έτσι μια ένταση προυπήρχε

, που μαζί με το οινόπνευμα το οποίο είχε καταναλωθεί ήταν ένας κακός συνδυασμός.

Από την παρέα δίδεται

μια «παραγγελιά».

Η πιο αποδεκτή, σήμερα εκδοχή, κάνει λόγο για τις «Βεργούλες». Ένα τραγούδι του Βαμβακάρη που ηχογράφησε για πρώτη φορά ο ίδιος ο Μάρκος το 1940. Στο πάλκο ο Κώστας Καρουσάκης, ο οποίος με τη δικαιολογία ότι υπάρχει πολύ κόσμος στην πίστα αρνείται να το ερμηνεύσει και κατεβαίνει. Η απαίτηση γίνεται και στον Τάκη Αθανασιάδη ο οποίος τελικά το ερμηνεύει. Σε συνεντεύξεις που έδωσε μετά το φονικό ο Καρουσάκης μιλά αόριστα για τραγούδι και δεν το ονοματίζει . Αρκετά χρόνια αργότερα όμως, όταν εκδώσει την αυτοβιογραφία του "Κ. Καρουσάκης - Τα λερωμένα... τ' απλυτα της νύκτας" καταθέτει ξεκάθαρα:

"Την άλλη μέρα οι εφημερίδες έγραφαν από τρομερές ανακρίβειες έως ψέματα. Ότι το τραγούδι που ζητήθηκε ως «παραγγελιά» ήταν το «Ο χάρος βγήκε παγανιά». Αλλά πώς μπορούσε να είναι αυτό το συγκεκριμένο τραγούδι; Αυτό είναι χασαποσέρβικο και δεν

χορεύεται ζεϊμπέκικο, όπως ήθελε να χορέψει ο Κοεμτζής. Ενώ το τραγούδι της παραγγελιάς ήταν «Οι Βεργούλες», ένα καθαρόαιμο ζεϊμπέκικο του Μάρκου Βαμβακάρη."

Στην ταινία του Παύλου Τάσσιου, όπου ζητήθηκε από τον Καρουσάκη να τραγουδήσει, να αναπαραστήσει το συμβάν αλλά αρνήθηκε, προτιμήθηκε ο Γιώργος Καμπουρίδης ο οποίος όμως, περιέργως ερμηνεύει το "αντιλαλούνε".

Όπως και να έχει, δύο άνδρες, αστυνομικοί, σγκώνονται να το χορέψουν. Ο ερμηνευτής προσπαθεί να τους πείσει ότι πρέπει να κατεβούν από την πίστα, διότι το κομμάτι είναι «παραγγελιά». Σύμφωνα με την αφήγηση του Νίκου, όχι μόνον δεν κατέβηκαν, ύψιστη προσβολή για τα έθιμα νύκτας και της εποχής, αλλά προκάλεσαν με τη συμπεριφορά τους, βαιοπραγώντας πάνω στην Δημοσθένη. Τον πέταξαν πάνω στα σπασμένα γυαλιά από τα πιάτα και τον χτύπησαν. Ήταν η στιγμή που γέννησε το έγκλημα. Κραυγάζοντας «παραγγελιά ρε» ο Κοεμτζής εφορμά

εναντίον δικαίων και αδικών. Με το μαχαίρι προτεταμένο σκοτώνει τρεις αστυνομικούς και τραυματίζει οκτώ θαμώνες.

Στον μικροαστικό συντηρητισμό του στρατιωτικού καθεστώτος, ο Νίκος, φωνιάς πια, αμέσως καταλαμβάνει τη θέση του τέρατος, του αιμοβόρου κτήνους, ή «αιμοσταγή λαίλαπα και φρικαλέο κακούργο, τρέφοντα μίσους κατά παντός αστυνομικού οργάνου» όπως τουλάχιστον τον περιέγραψε ο εισαγγελέας της έδρας, τον Νοέμβριο του '73 που τελέστηκε η δίκη.

Είναι όμως ένας άνθρωπος κατατετρεγμένος. Από τα μικρά του υπέφερε απ' ότι χιλιάδες σε αυτόν τον τόπο. Οι αριστερές καταβολές του πατέρα του, τον ταλαιπωρούν. Ο ίδιος δεν έχει καμιά συνειδητή πολιτική τάση, ίσως να διατηρεί ένα ασυνείδητο ταξικό ένστικτο. Είναι πάμπτωχος, κατατρεγμένος, μοναχός και όσο ξετυλίγεται η ζωή του, τον στριμώνγουν όλο και περισσότερο. Ένας παμφάγος, εκδικητικός, αδιστακτος μηχανισμός τον καταδιώκει. Δεν αργεί να γλιστρήσει στην παρανομία για μικροκλοπές. Φυλακίζεται. Λίγες μέρες μετά την αποφυλάκιση συμβαίνει το μοιραίο περιστατικό στη "Νεραίδα".

Πέντε 24ωρα πριν ξεσπάσει το "Πολυτεχνείο", καταδικάζεται τρεις φορές σε θάνατο και επτά φορές σε ισόβια. Μερικούς μήνες νωρίτερα, τον Αύγουστο του '72 είχε εκτελεστεί ο Βασίλης Λυμπέρης, ο οποίος είχε καταδικαστεί τέσσερις φορές σε θάνατο. Είχε βάλει φωτιά, στο σπιτικό της γυναίκας του στο Χαλάνδρι, καίγοντας την εν διαστάσει 24χρονη σύζυγο, την 54χρονη πεθερά και τα δυο του παιδιά, ηλικίας 2,5 και ενός έτους.

Ο Κοεμτζής θα ζήσει ως μελλοθάνατος τέσσερα σχεδόν χρόνια. Τον Μάρτιο του '77 η θανατική του ποινή, μετατρέπεται σε ισόβια. Αυτό θα μετατρέψει τον Λυμπέρη στην φιγούρα του τελευταίου Έλληνα που εκτελέστηκε για ποινικό αδίκημα. Αν όμως ο Κοεμτζής, τότε, κέρδισε τη ζωή του, τα σχεδόν 2.000 μερόνυχτα που θα περνούσε στις φυλακές της Κέρκυρας, θα αποδεικνύονταν μια κόλαση.

Δια πυρός και σιδήρου πέρασε τα 23 συνολικά χρόνια που βίωσε στα σωφρονιστικά ιδρύματα της χώρας. Το 1979 ο Διονύσης Σαββόπουλος θα γράψει, θα συνθέσει και θα ερμηνεύσει το σπαραξικάρδιο «Μακρύ ζειμπέκικο για τον Νίκο» και θα το συμπεριλάβει στην άλμπουμ του «Ρεζέρβα».

δικαιοσύνη ήταν απ' έξω...

«...Το δικαστήριο λειτουργούσε μέσα εκεί, μα η

θα τραγουδήσε, αναιμέσα

σε άλλα ο μουσουργός. Είναι ένα μακρύ (13+ λεπτά,) τραγούδι, μια ποιητική αποτίμηση των συμβάντων, μια περιγραφή της εποχής, των ηθών, του συστήματος. Ένα χρόνο αργότερα ο Παύλος Τάσιος θα γυρίσει την «Παραγγελιά» και θα οπτικοποιήσει με μια κινηματογραφική μεταφορά των γεγονότων.

Ο Κοεμτζής, τελικά αποφυλακίστηκε την τελευταία μέρα του Μαρτίου του 1996.

Εκτοτε ζούσε πουλώντας την αυτοβιογραφία του, ένα βιβλίο με τίτλο: «Νίκος Κοεμτζής Το μακρύ ζειμπέκικο», πρώτα στην ευελπίδων, στα δικαστήρια και στη συνέχεια στο Μοναστηράκι. Μέσα από τις σελίδες του, εξιστορεί όλη την περιπέτεια, τις αναποδιές, τα εμπόδια, το έγκλημα, τη σύλληψη, την τιμωρία, το ζόρι της φυλακής. Το κάνει ωμά, χωρίς περιστροφές. Εξ άλλου όταν πέρασε το κατώφλι των φυλακών ήταν αγράμματος.

«...πριν από δύο χρόνια που είχα αποφυλακιστεί από τις φυλακές της Κέρκυρας, είχα κάνει όρκο να μην ξαναπάω φυλακή, γιατί τόσες είναι οι ταπεινώσεις και τα ξεφτιλίσματα που παθαίνει ο άνθρωπος που χάνει τον εαυτό του και γίνεται σωστό κουρέλι...»

«αν θέλεις να είσαι καλός κρατούμενος, πρέπει να χάνεις από το δίκιο σου. Τότες μόνον θα έχεις ελπίδες πολλές να βγείς από τη φυλακή. Αν ψάχνεις να βρείς το δίκιο σου, θα πατάς πεπονόφλουδες και θα ταλαιπωρείσαι στα πειθερχεία και στις απομονώσεις.»

Εκπαιδευτικός, συγγραφέας, μεταφραστής, ποιητής, κριτικός, δοκιμιογράφος, δημοσιογράφος, κωμικός, σκηνοθέτης, ηθοποιός, τραγουδιστής, μουσικός, κλπ. (Εκπαιδευτικός, συγγραφέας, μεταφραστής, ποιητής, κριτικός, δοκιμιογράφος, δημοσιογράφος, κωμικός, σκηνοθέτης, ηθοποιός, τραγουδιστής, μουσικός, κλπ.)

Τα δύο ποιητικά σπλάις
του Νίκου Κοεμτζή
Βεργούκας γρήγορα το ερμήνευσε ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης)

Τα δύο ποιητικά σπλάις
του Νίκου Κοεμτζή
αυτή τη φορά γρήγορα το ερμήνευσε ο Νίκος Γιουλάκης, Βαγγέλης Περπιινιάδης, Δημήτρης Μπάσης, Νίκος Δημητράτος